

In de bijstand is een baan heel ver weg

Vrouwen die werk vinden zijn vaak snel weer terug bij een uitkering, met dank aan het vele flexwerk

Ingrid Weel

Nog geen 8 procent van de bijstandsgerechtigden vond vorig jaar betaald werk. In 2012 stroomden slechts 30.000 mensen vanuit de bijstand naar een reguliere baan, terwijl er 379.000 mensen van deze uitkering gepresenteerde cijfers van Divosa, de vereniging van directeuren van sociale diensten.

In een onlangs gehouden enquête van vakbond FNV gaf al meer dan de

helft van de ondervraagde bijstandsgerechtigden aan dat er niets gebeurt om hen verder te helpen. Als er wel ideeën zijn over de aanpak, een zogeheten trajectplan, dan zijn die vooral gericht op het "opdoen van werknemersvaardigheden en arbeidsritme". Ook bijstandsgerechtigden die al veel werkervaring hebben, worden in zulke trajecten geplaatst. Nutteloos, vindt de FNV.

In de enquête van de vakbond gaf twee derde van de ondervraagden aan dat ze totaal niet worden bege-

leid door de gemeente als die hen aan het werk heeft gezet. Evenveel ondervraagden stelden dat er geen rekening wordt gehouden met hun vooropleiding en vaardigheden. Maatwerk wordt zelden geboden.

Scholing was de rode draad van het symposium 'Hoe komt Zij vooruit' dat gisteren werd gehouden in Utrecht. Daar stond de positie van vrouwen met een minimuminkomen centraal. "Bij een gebrekkige opleiding komen vrouwen niet veel verder dan de draaieur", vertelt Nel

de Boer van de werkgroep 'Arme Kant van Nederland'. "Daar bedoel ik mee dat vrouwen heel even uit hun uitkering raken, om er al snel weer in te komen. Zeker nu er zoveel flexibele banen zijn."

Veel vrouwen vertelden op het symposium hoe moeilijk het is om als alleenstaande ouder weer aan werk te komen. Het lukte Jessica (32), met dank aan Feniks, het stedelijk centrum voor vrouwenemancipatie in Tilburg. "Deze non-profit-organisatie heeft zoveel voor mij betekend toen

ik depressief was en tot mijn nek in de schulden zat. Dankzij hen ben ik een studie gaan doen en heb ik nu al twee jaar een baan."

Veel vrouwen doen hun stinkende best om uit de armoede te komen, aldus De Boer. Ze willen niets liever dan betaald werk verrichten. Maar op de weg daarnaar toe komen ze een heleboel barrières tegen: bureaucratie, langs elkaar heen werkende instanties, wantrouwen, niet serieus genomen worden, maar vooral gemiste onderwijskansen.

Met 5.000 euro is Jessica geholpen

Alles leek te kloppen in het leven van Jessica, nu 32 jaar. Ze woonde samen met een leuke man in een mooi huis, had een fijne baan bij de politie, was gelukkig met haar zontje en een tweede kindje was onderweg. Maar vervolgens ging bijna alles mis wat er mis kan gaan. Haar vriend werd ziek en kwam langdurig in het ziekenhuis. Een inkomen viel weg. Er kwamen schulden, de relatie strandde en Jessica werd depressief. Ze verkochten hun huis ver onder de vraagprijs. Jessica keek tegen een schuld aan van 80.000 euro en verloor haar baan. Ze kwam in de bijstand. "Van mijn uitkering hield ik 130 euro per week over, de rest ging naar de schuldsanering. Met twee kleintjes in de luiers kon ik daar eigenlijk niet van rondkomen." De gemeente wees haar op Feniks, het centrum voor emancipatie in Tilburg. Feniks heeft Jessica een jaar begeleid. "Dat kostte vijfduizend euro, maar levert een veelvoud op. Zonder Feniks was ik waarschijnlijk tot mijn 67ste afhankelijk van de sociale dienst. Nu betaal ik belasting." Jessica is gaan studeren, liep stage, schreef dertig sollicitatiebrieven, en heeft nu al weer twee jaar een baan op een woongroep voor gehandicapten. "Ik doe dat 24 uur per week en verdien daar netto net iets meer mee dan een bijstandsuitkering. Maar ik krijg er zoveel voor terug. Ik ben niet meer alleen een mama, maar ook een collega en vriendin. Gelukkig zorgt mijn ex mede voor de kinderen, want anders zouden de kosten voor de kinderopvang een groot probleem zijn."

Maria Zanders overlegt met Jessica Lits (op de rug gezien), de een nog altijd werkzoekend, de ander heeft alweer twee jaar een baan. FOTO MAARTEN HARTMAN